

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 139.

Tredie Sæssion.

74de Møde.

Tredagen den 6te Februar.

(Fortf.)

Bjerring (fortsat): Der var nemlig i § 52 bestemt, at intet af Thingene kunde tage nogen Beslutning, naar ikke i det Mindste $\frac{1}{3}$ af Medlemmerne var tilstede og deeltog i Afstemningen. Det forekommer mig at være aldeles klart heraf, at den Bestemmelse i Grundloven, at Thinget skal bestaae af et vist Antal Medlemmer, ikke udelukker Muligheden af, at Thinget kan tage en fuldgyltig Beslutning, uagtet kun $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ af dets Medlemmer ere tilstede. Hvis man altsaa vil overføre dette paa det foreliggende Tilfælde, er det for mig aldeles klart, at Bestemmelsen i § 72, at Rigsretten skal bestaae af 16 Medlemmer, ingenlunde udelukker Muligheden af, at man i en senere Paragraph af Grundloven kunde have sagt, „dog skal Rigsrettens Kjendelse være gyldig, naar et vist Antal af Medlemmerne er tilstede, saasom $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$, hvilket Sidste jo er foreslaaet i Lovudkastet. Det forekommer mig saaledes, at, naar der i Grundloven ikke staaer nogen Bestemmelse af den sidste Bestaaffenhed, indeholdes dog deri ikke, at det er umuligt, at tage en saadan Bestemmelse, men kun, at man ikke har villet gjøre det i Grundloven selv, men har villet overlade det til den senere Organisationslov at fastsætte, hvilket Antal der skulde være tilstede, for at Rigsretten kunde afgive en gyldig Dom. Nu har Udvalgets Fleertal foreslaaet, at man, for at raade Bod paa de uovervindelige praktiske Vanskeligheder, der kunde opstaae ved at følge de blotte Ord i Grundlovens § 72, skulde indføre Suppleantvalg; jeg maa tilstaae, at jeg kan paa ingen Maade indsee, hvor der noget Sted i Grundloven findes Skygge af Analogie for en saa-

dan Indførelse af Suppleanter. Der er der en meget stærk Analogie for den Fremgangsmaade, som indeholdes i Udkastet, men der er ikke Skygge af Analogie for Udvalgets Forslag. Jeg veed ikke, hvor jeg skal søge en saadan Analogie, undtagen i Forordningen om Provindsstalskanderne, hvor det er vist, at der var Suppleanter, men i Grundloven selv findes der aldeles Intet, der tyder hen paa Suppleantvalg. Jeg troer derfor, at, naar man vil holde sig strengt til Grundloven, og ikke indføre noget nyt Princip, da skal man følge den Analogie, der foreligger klart og tydeligt i Grundloven, og ikke hente Analogie fra en Lovgivning, der ligger saa langt tilbage i Tiden, og hvoraf der intet Spor findes i Grundloven.

Orsted: Naar man sammenholder det Udcast, som i den første Sæssion blev forelagt Landstinget, og den Betænkning, som var afgivet af det af samme nedsatte Udvalg, og den Beslutning, Landstinget tog med det nu foreslagte Udcast, saa seer man deraf, hvor vanskeligt det maa være at gjenneføre den Op- gave, som er stillet ved Grundloven, at indføre en Retsfølgning for saadanne Sager, hvorom her er Spørgsmaal, og jeg skal gjen- tage, hvad jeg vistnok ved mange Leiligheder vil komme til atter at bringe i Grindring, at disse Vanskeligheder ikke i nogen væsentlig Grad hidrøre fra den Bestemmelse, som Rigsretten efter vor Forsatning maatte have, nemlig at være en Domstol, hvorfor Ministrene kunne drages til Ansvar for de Krænkelser af Lovene eller de Forseelser, de ellers maatte have begaaet, men hidrøre derfra, at man har villet benytte Rigsretten til Sager angaaende statsfarlige Forbrydelser, som kunne være høist forviklede, og som, naar de skulle fordre saa extraordinaire Midler, som at drage Borgerne fra deres sædvanlige Domstole, maa være af